

PŘÍBĚH
ZELENÉ
ŘEKY

bambóok

HOLLY WEBBOVÁ

Ilustrace ZANNA GOLDHAWKOVÁ

bamb**oo**k

PŘÍBĚH
ZELENÉ
ŘEKY

HOLLY WEBBOVÁ

Ilustrace ZANNA GOLDHAWKOVÁ

Pro Jona, Ashe, Robin a Willa

KAPITOLA PRVNÍ

Velká tvrz

Sametka rychle stoupala vzhůru k hladině. Ve spršce zářivých kapek se prudce vymrštila z vody a zasmála se do slunce, jehož paprsky jí dopadaly na mokrou srst. Odraz slunečního světla měnil kapky vody v duhové bublinky vířící kolem jejího čenichu a ona se jako list přetáčela proti proudu řeky, než ji zase voda stáhne zpátky dolů.

Po chvíli s tím Sametka přestala, otočila se naznak a s očima přimhouřenýma před sluncem se nechala vodou jen tak nést. Takhle blízko břehu byla voda teplá, mělká a klidná. Po tvrdé práci si přece zaslouží trochu odpočinku, ujišťovala se Sametka, ale i tak po očku kontrolovala, jestli si některý z ostatních mladých bobrů jejího lenošení nevšiml.

Vlastně ji ani vidět nemohou, uvědomila si. Všichni byli o kus dál po proudu a lopotili se se spadlým stromem, který ležel napůl ve vodě a napůl na břehu. Sametka si povzdechla a otočila se zpátky. S lítostí se podívala na větev, pro kterou se vydala ona. Nebyla si jistá, jestli vůbec stojí za to, aby se s ní táhla až k hrázi. Pro

Zmrzlíka a Skvrnku by to byla jen větvička, a tak docela by se nepletli. Vážně nebyla moc velká. Sametka nechápala, jak ti dva dokážou plavit po řece celé kmeny.

„Jsi v pořádku?“ ozvalo se za jejími zády.

Sametka leknutím málem udělala přemet přes svůj vlastní ocas. Stará bobřice Šedivka se zasmála. „Kéž by mi mé staré, unavené kosti dovolily takhle sebou mrskat,“ řekla uznale. „Jsi rychlá jako ryba, děvče. Proč tady tak zíráš na slunce?“

„Odpočívám,“ přiznala Sametka. „Ale jen na chvilku,“ dodala rychle. Nechtěla, aby ji Šedivka považovala za menší a slabší než ostatní. Ona sama to o sobě sice věděla, ale snažila se ze všech sil, aby to nebylo příliš zřejmé.

Dokázala se sice pohybovat rychle jako ryba, ale bylo jí to celkem k ničemu, když k tomu měla stejně slabé zuby jako kdejaká ryba. Sametka dlouho věřila, že je to prostě jen mládím. Že až bude starší, zuby jí dorostou a zesílí a ona bude schopná přehlodávat mohutné kmeny stromu stejně jako zbytek klanu. Zvolna však začínala chápat, že k tomu nikdy nedojde.

Tak se zaměstnávala jinak. Vždycky byla tam, kde se něco dělo, a snažila se pomáhat. Nechtěla, aby si ostatní všimli, že svými zuby dokáže okousat nanejvýš kůru, ale do dřeva pod ní už se nezahryzne.

Jsem dobrá ve spoustě jiných věcí, přesvědčovala sama sebe, ale bylo čím dál těžší se tím uchlácholit. Dokázala plavat opravdu rychle a ještě při tom dělat akrobatické triky, ale k čemu jí to bylo? Postupovat pomalu,

ale jistě, to je cesta k vítězství, říkával její otec. Připadalo jí, že to opakoval pokaždé, když plavala rychleji nebo se potápěla hlouběji než ostatní. Aby jí připomněl, že se nemá čím pyšnit.

„Dotáhni tu větev dolů k přehradě, zlatíčko,“ řekla Šedivka a ukázala směrem po proudu. „Já zatím doháním ostatní. Teď už by měli mít kmen očištěný a připravený ke splavení.“

Sametka přikývla. Šedivka se ani neobtěžovala zeptat, proč nepracuje na velkém kmeni spolu se Zmrzlíkem a Skvrnkou. Ona je přece ta malá, slabá, to *zlatíčko* k ničemu. Směšné, nedorostlé stvoření, sice vždycky ochotné pomoci, ale co naplat, když se jí nic většího na práci nedá svěřit. Sametka hořce přemítala, kolik času asi ostatním zabírá vymýšlení všemožných nedůležitých úkolů, které by jí mohli přidělit.

Ještě před chvílí byla tak šťastná, když se radovala z prostého doteku slunečních paprsků na svém kožíšku! Teď plavala domů a nešikovně zápolila s tenkou větví i se silným proudem řeky, který se jí ten kousek dřeva snažil sebrat a odnést si ho s sebou.

Doufala, že už se za ní Šedivka nedívá a nevidí, jak se Sametka kroutí a mrská, plná zlosti na své slabé tlapky a úzké špičaté zuby. Pořád ještě zápasila s větví, když ji řeka nesla kolem Zmrzlíka, Skvrnky a ostatních. Zaslechla, jak Zmrzlík při pohledu na ni stěží potlačuje smích a jak ho Skvrnka napomíná. *Je mi to fuk*, mumlala si Sametka. *Je mi to fuk*.

Nakonec se jí přece jen podařilo uchopit větev do pevného sevření a nasměrovat ji k břehu postranního kanálu, který vedl k hrázi přehrady a k obydlí v nitru Velké tvrze na ní.

Právě probíhala jarní přestavba, při které bobři zpevňovali hráz a zajišťovali obydlí na další rok. Sametka viděla starší členy klanu, jak pobíhají po vrcholu hráze, ověřují si pevnost klád a přidávají další dávky těsnicího bahna. Tamhle nahoře stojí otec, všimla si, když se dostala blíž. Viděla tu známou postavu, jak ze střechy obydlí zachmuřeně obhlíží mohutnou dřevěnou stěnu. Honem se ponořila o něco víc do vody a pokusila se ukrýt za větví. Věděla, jak zničeně a vyčerpaně asi vypadá, a to jen připlavila větev, jakou by otec nejspíš dal na hraní mláďatům.

Otec si jí ale samozřejmě všiml a zvedl svou velkou tlapu k pozdravu. Od skupiny mladších stavitelů se oddělila Zrzka a rozběhla se podívat, s čím Sametka připlavala. Byla jen asi o léto starší než Sametka, ale nedávno už složila učňovské zkoušky a cítila se za to sama na sebe dost pyšná. O Sametce, dceři Mistra Šedivce, už od ostatních slyšela. „Výborně, výborně,“ zašvitořila a vesele se pak na Sametku usmála. „Přesně takovouhle větev potřebuju.“

Sametka jen přikývla. Neměla chuť sdílet její předstírané nadšení. „Za chvíli tu budou ostatní a připlaví velký kmen, který našli daleko proti proudu,“ špitla tiše. „Vypadá to na spadlý dub, pořádně silný a pevný.“

Tentokrát byla Zrzčina radost upřímná. Rozzářila se a vousky se jí zachvěly. „Vážně? Potřebujeme něco takového na zpevnění hlavní komory. To víš, jsou tam dost velké praskliny.“ Dychtivě se zadívala za Sametku, jestli už jsou plavci v dohledu. Zato Sametka, jakmile je uslyšela vplouvat do kanálu, se rychle stáhla za hrazení.

Tihle bobři měli být na co pyšní. Připlavili tak mohutný kmen, že zaměstná stavitele na celý den, možná i na dva. Hihňali se a navzájem se chválili, poměřovali kmen a radostně poklepávali na jeho zdravé jádro. Pak šest mladých bobrů odstrkalo svůj úlovek za hrazení a napůl ho vytáhli z vody na břeh, aby ho zajistili. Sametka ze svého úkrytu sledovala, jak si oprašují tlapky a hrdě do sebe štouchají, a jak na ně Zrzka radostně povykuje.

Její vlastní tenká větev nikoho nezajímala. Bez povšimnutí sklouzla zpět do vody a Sametka se ani nepokusila ji pronásledovat.

Ten večer seděla u stolu mezi Zmrzlíkem a Skvrnkou, a kdykoli za nimi přišel některý ze starších členů klanu a chválil je, souhlasně přikyvovala a popleskávala je po tlapkách. Stala se součástí oslavy jejich úspěchu, aniž by na něm měla podíl. Jídlo se jí zdálo stále sušší a bez chuti.

„Na, zkus tohle,“ přisunul k ní Zmrzlík hliněnou misku s jemně dušenými srdíčky upletenými z rákosu, kterou mu s úsměvem a lehkým pohlazením přinesla

kuchařka. Tahle pochoutka se obvykle připravovala jen pro starší a zasloužilé stavitele, ale dnes žilo celé obydlí úžasným úlovkem těch mladých.

„Ne!“ Sametka odstrčila misku, až bylinková omáčka vystříkla přes okraj.

„No tak,“ prohlížel si ji Zmrzlík ve světle svíčky. „Co je s tebou?“

„Nic.“ Sametka se zadívala před sebe. Pokusila se spolknout další sousto nakládáných blatouchů, ale uvízlo jí v krku a ona se zakuckala. Zmrzlík ji bouchl do zad tak, že málem skončila čenichem v talíři.

„Promiň!“ zahlaholil vesele a vytáhl ji zpátky. „Někdy svou sílu neodhadnu.“

Sametka by mu nejradši taky jednu vrazila nebo ho pořádně kousla do měkké srsti pod krkem nebo mu hodila talíř rozmáčených rákosových srdíček na čenich. Ale její otec se díval, to zaprvé. A kromě toho Zmrzlík neudělal nic špatného. Udělal všechno správně. Právě to na tom bylo tak těžké.

„Sametko, co kdybys nám teď zazpívala?“ položila Skvrnka svou kropenatou tlapku na tu její. „Jednu z těch písní, co vyprávějí o šedém bobrovi a jeho cestách. Třeba tu, jak po dlouhé cestě po proudu najde moře?“

„Teď ne,“ odmítla Sametka. „Teď o zpívání nikdo nestojí, všichni si s vámi chtějí povídat o tom stromě.“

Nechci zpívat už nikdy, myslela tím ve skutečnosti. Nikdo z ostatních nezpíval, nanejvýš pár mladších bobrů provázelo její zpěv bušením do stolu nebo nohama

podupávali do rytmu. Zpěv byl další věcí, kterou se Sametka odlišovala. Podle toho, co jí vyprávěli, si už jako malá prozpěvovala a pobrukovala sama pro sebe a vymýšlela roztomilé popěvky o zčeřené vodě, vlnách i o šumění větru v rákosí. Zpočátku zpívala jen pro pobavení ostatních mláďat, ale několikrát už ji mladší bobři u večeře přesvědčili, aby zazpívala pro celé shromáždění.

„Zazpívej o našem stromě!“ vykřikl nadšeně Zmrzlík a vzápětí se Skvrnkou popadli Sametku za tlapky a vyzvedli ji nahoru na stůl mezi talíře. Sametka by se ráda zpívání vyhnula a nejraději by slezla zase dolů, ale nevěděla jak. Chvilí zírala na dřevěnou desku stolu, pak vzala do tlapek svůj ocas a nervózně si s ním hrála. Nepostřehla znepokojené pohledy několika starších členů klanu, kteří sledovali, jak si zamyšleně přejíždí špičkou ocasu pod bradou. Žádný jiný bobr by tohle neudělal, *nikdy*.

Konečně začala Sametka tiše broukat zvláštní nápěv, který se proplétal s brebentěním v sále a donutil bobry, aby odložili poslední sousta kandovaných sedmikrásek nebo oříškového koláče zpět na talíř a poslouchali mládě stojící na stole.

Zpívala.

*Nad rákosím jsem zpříma stál,
dřív než tady žil váš klan.
Větve jsem k nebi vypínal,
v nitru však tiše naříkal.*

Byla to zvláštní a smutná písnička a kolem stolu se začal ozývat šepot, mumlání a mnutí tlapek.

„Tohle jsem vůbec nemyslel,“ zahučel Zmrzlík dost hlasitě na to, aby ho kromě Skvrnky slyšela i Sametka. „Myslel jsem písničku o tom, jak jsme sem dneska došli ten kmen, ne tohle divné zasněné zpívání.“

Ale Skvrnka ho odstrčila a poslouchala dál. Jak píseň pokračovala, postupně se rozhostilo ticho i nad zbytkem shromáždění a hovory o práci se dřevem a shánění potraviny postupně utichly. Bobři poslouchali a píseň k nim hovořila a dotýkala se jejich srdcí.

Sametka neměla pocit, že by se rozhodla přestat zpívat – píseň prostě skončila. A ona dál stála na stole a nejistě mrkala, na okamžik ztracená.

„Pojď,“ Svrnka vstala a natáhla tlapku, aby jí pomohla dolů. Sametka se jí vděčně chopila a slezla ze stolu. Najednou si moc přála co nejdříve uniknout všem těm očím, které na ni zíraly. Zdálo se jí, že se jich ve světle svíček lesknou celé stovky.

„Co to mělo být?“ zeptal se jí Zmrzlík šeptem, když zase seděla s ostatními na lavici, ale Sametka na něj jen nepřítomně pohlédla. „Čekal jsem, že budeš zpívat o tom, jak jsme sem tak chytře a šikovně dopravili ten velikánský strom,“ dodal nevrle. „Žádné ponuré rýmy o kořenech, míze a umírání.“

„Promiň. Prostě to ke mně přišlo samo,“ zamumlala Sametka a snažila se zachytit útržky slov, která jí ještě pořád vířila v hlavě. Rozhlédla se po síni a uvědomila

si, jak jsou všichni podivně tišší. Z pohledů, které na ní ulpívaly, usoudila, že to nějak souvisí s její písní.

Sametka si povzddechla. Nevěděla, co si s tím počít. Náhle dostala hlad, a tak popadla kousek ořechového koláče. Schoulená na lavici uždibovala koláč a snažila se neposlouchat poznámky, které se ozývaly kolem.

„Je to ale divné malé stvoření, co? Ta její strašidelná písnička, kde se jen něco takového naučila!“

„Chudák Mistr Šedivec.“

„No, takové věci se stávají, když...“ Utrousil někdo, ale když ho soused šfouchl ostrým loktem do boku, zarazil se, vrhl pohled na Sametku a ztichl.

Sametka se skrčila ještě víc a předstírala, že dál žvýká oříškový koláč, i když jí dobrota hořkla na jazyku a dělalo se jí z ní špatně.

Právě uvažovala, jak se rychle vytrátit, aniž by si toho někdo všiml, když uslyšela šustění a šeptání. Rozhlédla se a uviděla, jak k ní přichází otec.

Bobři věřili, že jsou si všichni příslušníci klanu rovni, a tak neměli nic jako stůl pro vyvolené, ale Sametčin otec přesto coby Mistr stavitel sedával v čele. Sametka a její kamarádi seděli na opačném konci sálu, daleko od něj – a teď každý bobr, kolem kterého Mistr Šedivec prošel, pokynul hlavou a tlumeně mu popřál dobrou noc.

„Je pozdě, maličká,“ řekl otec a jeho hluboký burácivý hlas se nesl mezi stoly. Sametka spěšně sklouzla z lavice a následovala ho. Byla by mnohem radši, kdyby ji oslovil jménem. Takhle to vypadalo, jako by chtěl všem

připomenout, jak je jeho jediné dítě malé a zvláštní. Přesto s ním ale chtěla odejít.

Spěchala za otcem dolů hlavním sálem a dál spleťtými chodbami do jejich dvou místnůstek, propojených malým společným prostorem.

„Ta píseň,“ zeptal se otec tak tiše, že se k němu Sametka musela natáhnout, aby ho vůbec slyšela. „Odkud se vzala?“

Sametka nervózně zamžikala. Otcí se nelíbilo, když na sebe strhávala pozornost, a neschvaloval její zpěv. Nikdy jí sice zpívání výslovně nezakazoval, ale ona věděla, že mu dělá starosti. Dívala se, jak otec věší lucernu na zeď, a sklíčeně si říkala, že ve skutečnosti určitě nechce, aby si téhle *jeho* dcery vůbec někdo všímal. A od toho byl už jen krůček k myšlence, že možná nechce ani jí samotnou.

„Nevím,“ zašeptala. „Já jsem jí nevymyslela. Aspoň myslím, že ne.“ Sklopila hlavu a čekala, až otec řekne, že je to nesmysl. Napadlo ji, jestli neměla radši zalhat, ale síla těch slov a dlouhých smutných tónů někde v ní přetrvávala a ona jí v sobě nedokázala potlačit.

Otec přikývl, jako by něco takového očekával. „Buď opatrná, maličká,“ zamumlal a tentokrát jí to mazlivé oslovení tolik nevadilo. Cítila v jeho hlubokém hlase opravdovou starost a viděla, s jakou péčí svými mohutnými starými tlapami nemotorně vrší stonky rákosí, aby jí z nich udělal měkký pelíšek.

„Zpívat je špatné?“ zeptala se váhavě.

„Lišíš se v tom od ostatních.“ Otočil se k ní. „Být jiný... není sice špatné, ale může to být nebezpečné.“ Povzdechl si. „Nevím, co si s tebou počnu, maličká,“ pokračoval jakoby jen pro sebe. „Možná bychom se měli vydat proti proudu řeky a zeptat se staré labutě. Snad pro nás bude mít nějakou radu, jestli se nám ji podaří najít. A jestli s námi bude chtít mluvit.“

Sametka svésila hlavu. Je s ní taková potíže. Bylo těžké slyšet otce – svého silného otce! – že potřebuje pomoc, protože své dceři nerozumí a neví, co si s ní počít. Ale proč by to stará labuť měla vědět líp než její vlastní otec?

Sametka se už s labutí kdysi setkala. Tehdy byla ještě mládě poskakující v rákosí za otcem a ten obrovský pták ji děsil. Jeho dlouhý krk s malou hlavou jí připomínal hada a jeho řeč zněla jako zvláštní směsice syčení a poštekávání a ona jí jen těžko rozuměla. Při pomyšlení na rozhovor s tím podivným tvorem ji uvnitř zamrazilo.

„Budu se víc snažit,“ řekla.

Otec neodpověděl, ale Sametka věděla, že právě tohle chtěl slyšet. Nemotorně k ní natáhl své silné tlapy a pohladil ji po hlavě. Projevovat náklonnost pro něj nebylo zrovna snadné – nikdy ji nebral do náruče ani s ní nedováděl jako jiní otcové se svými mláďaty.

Když byla menší, často si přála, aby ji objal, ale nakonec si na jeho chování zvykla. Teď se ale při otcově neohrabaném doteku zatoužila chytit jeho tlapy a už se nepustit. Jenže i když ani teď není moc velká, je už příliš stará na to, aby se s otcem mazlila.

Možná by bylo všechno jednodušší, kdyby ještě žila matka, napadlo ji snad už posté. Byla ještě tak malá, když jí matka zemřela, že si na ni vůbec nepamatovala. A protože otce viditelně zraňovalo, když po něm chtěla, aby jí o matce vyprávěl, už se na ni dávno přestala ptát.

Otec se otočil a pomalu odešel do své ložnice. Průchodem mezi oběma místnostmi Sametka viděla, jak sahá po malé dřevěné krabičce, zasunuté až úplně vzadu na polici. Ohlédl se a ona věděla, že čeká, až bude jeho dcera pěkně uvelebená ve své posteli. Teprve až pak krabičku otevře.

Věděla také, že uvnitř je zelený šál, jemně utkaný z rákosových vláken a obarvený nějakými zářivými listy. Několikrát v noci, když otec myslel, že už spí, se připlížila ke dveřím a sledovala ho, jak šál vyndává z krabičky a zlehka si ho ovíjí kolem tlapek. A někdy s hlavou položenou na lesklou látku usnul.

„Dobrou noc,“ zašeptala teď. Schoulila se do pohodlného rákosového lůžka a povzdechla si. *Možná zítra, pomyslela si jako už tolikrát předtím.*

Možná zítra budu větší. Možná zítra budu jako ostatní. Možná zítra na mě bude otec pyšný.

KAPITOLA DRUHÁ

Velká tvrz

Po několik příštích dní měla Sametka pomáhat s čištěním a přemísťováním velkého kmene, který do tvrze dopravili Zmrzlík, Skvrnka a ostatní bobři. Viděla, že otec chce, aby pracovala spolu s ostatními a nijak se od nich nelišila, i když toho moc nezvládala.

Nový kmen měl posloužit ke zpevnění zadní strany obydlí, protože původní stará zeď už chátrala. Klády podpírající strop se posunuly a teď se na vnitřní stěně hlavního sálu objevily praskliny v podobě tlustých černých čar křížujících povrch z různobarevné hlíny.

Sametčiny tenké tlapky se skvěle hodily k odstraňování starého těsnicího bahna kolem původního trámu. Pečlivě odhrabávala hlínu ze spár, zatímco ostatní se shlukli, aby přehlodali trám samotný. Šlo jim to mnohem snáz, než by mělo – dřevo se jim v čelistech rozpadalo na prach.

„Není divu, že praská,“ řekl Zmrzlík a zachmuřeně se díval na stěnu.

I Sametka musela uznat, že si nový dubový kmen všecken ten povyk a chválu zasloužil. Možná nedokázala

pracovat se dřevem jako ostatní, ale měla stejný výcvik a dovedla ocenit silný, dobrý strom. Kdykoli se kmene dotkla, jako by k ní tiše promlouval a zpíval jí svůj příběh. Pokaždé se musela honem odtáhnout, aby ji někdo nepřistihl, jak nad ním sní.

Zatímco ostatní tahali a upevňovali nový trám na uprázdněné místo po starém a rozpadajícím se dřevě, poslal jeden ze stavitelů Sametku kousek dolů po proudu pro další hlínu na utěsnění. Rychle doplavala k bahnitému břehu a horečně hrabala a nabírala jílovité bláto do rákosového koše. Nesmí chybět u toho, až bude nový kmen konečně usazený. Půjde o památný okamžik a ostatní z klanu by si všimli, kdyby tam nebyla. A rozhodně by to neušlo jejímu otci.

Když Sametka naplnila košík až po okraj mazlavou hlínou, připevnila si ho na záda, vrhla se do vody a plavala zpátky k obydlí, aby se připojila ke Skvrnce a Zmrzlíkovi.

„Tady to máte!“

Zmrzlík seděl na vršku nového kmene a oči mu zářily hrdostí. Skvrnka s několika dalšími mladými bobry stáli na druhém konci kmene, kde na ně jeden ze stavitelů dohlížel.

„Podej mi ten košík, Sametko,“ zavolal Zmrzlík dolů. „Potřebujeme rychle další hlínu.“

Dole u zdi se shromáždila malá skupinka bobrů a sledovala usazování obrovského trámu. Nejmenší bobříci se prodrali dopředu a obdivně na Zmrzlíka zírali. Všichni

ho zbožňovali a on si s nimi ochotně hrál, i když už byl velký bobr. Nechával je po sobě lézt, a někdy s nimi dokonce plaval do velké řeky a oni kolem sebe divoce cákali a pištěli nadšením.

Sametka natáhla tlapku s hlínou ke Zmrzlíkovi a ten se sklonil, aby si od ní košík vzal. Co přesně se pak stalo? Sametka si nebyla jistá dokonce ani později, když si to celé v duchu znovu a znovu přehrávala. Vychýlila ten trám Zmrzlíkova váha? Nebo se snad uvolnila jedna z podpěr?

Vlastně na tom nezáleželo. Na čem ale záleželo, bylo sílící praskání a chvění procházející mohutným kmenem stromu. Sametka viděla Zmrzlíkův vyděšený výraz a také to, jak se tlapkami chytá kůry stromu a vykřikla: „Skoč!“

Spolu s dalším nachýlením kmene seskočil Zmrzlík dolů. Neměl na vybranou, musel skočit přímo do hloučku bobrů hledících vzhůru, kteří se bleskově rozprchli. Za sborového šplouchání naskákali do vody a pak se otočili a s hrůzou sledovali, jak dubový kmen padá a jak se ve stěně šíří obrovská trhлина.

Byla to katastrofa. Po všem tom úsilí zůstalo bobří obydlí v horším stavu než kdy dřív. Sametka vykoukla mezi spleť větví na jeho okraji a smutně sklopila uši. Tolik práce a všechno je pryč.

Najednou se odněkud ozval kňouravý nářek.

Sametka pohlédla z popraskané zdi dolů a náhle měla srdce až v krku. Mohutný kmen ležel smutně spadlý na

blátivé cestě vedoucí kolem obydlí. A ke zdi za ním bylo přimáčknuté malinké bobří mládě, celé ztuhlé strachy. Možná se v panice rozběhlo špatným směrem, napadlo Sametku. Anebo se možná jen přitisklo ke zdi, aby ho nesmetl prchající dav.

„Bronzíku!“ ozvalo se zoufalé zaúpění. Všichni se otočili a spatřili matku mláděte Zlatku, jak se za ním překotně brodí vodou. Mládě se bezmocně kroutilo za mohutným kmenem a naříkalo.

„Nehýbej se,“ zavolala na mládětko Sametka, zatímco Skvrnka k němu v uklidňujícím gestu natáhla tlapky a vlídně mu vysvětlovala: „Nesmíš se vrtět, Bronzíku, aby se to zase nepohnulo...“

Mládě znehybnělo a jen na ně zíralo vyděšenýma, doširoka otevřenýma očima.

„Sametko, pozor.“ Zmrzlík byl vmžiku na cestě, tělem podepřel kmen, svou dlouhou tlapkou pod něj sáhl a vytáhl roztřesené bobře ven.

Matka své mládě chytila, horečně ho prohlížela a rozhrnovala mu srst. „Nejsi zraněný? Co se stalo? Jak ses tam dostal?“ drmolila. Mládě bylo ještě příliš zadýchané a vyděšené na to, aby odpovědělo, tak se k ní jen pevně přitisklo a zavřelo oči.

„Je to tvoje vina!“ obrátila se Zlatka k Sametce, zuby vyceněné a oči ještě plné strachu – ale také zloby.

„Ale... já...“ začala Sametka protestovat a couvala před Zlatkou, která se k ní s nenávisným syčením přibližovala, mládě stále přitisknuté k sobě.